

פתיח האחרון, בשעה חמש אחרי-הצהריים, פתח חיים שיפמן את המידרחוב הישראלי הראשון.

"היה שם שישי ושימח", סיפר. "ביליתי שם את כל היום. יש לי רושם שכולם קיבלו באהדה את הרעיון: הילדים עם ה'אופניים', האימהות עם התינוקות, המטרה של המידרחוב איננה להפוך למרכז קניות כמו בחו"ל, אלא למרכז של הנאה. אני ארשה לבעלי בתיקפה להוציא כיסאות עד לקצה המדרכה. אתמול ביקשתי מהם להתקין רמקולים ולהשמיע מוסיקה לקהל, העיקר שיהיה שמח".

ומה בדבר אותם ילדים קטנים המור-שים ללכת על הכביש ביום השבת ולעומת זאת אינם מבינים מדוע אסור להם ללכת על הכביש ביום אחר? האם אין סכנה שילד שטייל על הכביש עד שדרות קרן? קיימת ימשיך ויטייל בו גם אחר-כך? "אם בשבת לא הולכים לבית-הספר, זה אומר שגם ביום ראשון לא צריך ללכת?" שאל שיפמן, והשיב מייד: "אני לא רואה בזה שום דבר אנטי-חינוכי. להיפך, מרשים לילדים לשחק ברחוב מסויים, אבל זה לא אומר שכל העיר היא רחוב".

מידרחובים למכבירים, בקרוב מתכנן וונת העירייה להפוך את רחוב-הנעליים נווה-שאנן, שבתחנה המרכזית, למידרחוב נוסף אלא ששם, לעומת דיונגוף, יהיה המידרחוב עניין של קבע. התוכנית היא להעלות את הכביש עד לגובה המידרכה, לייפות את הרחוב המזוהם ולהפכו למרכז קניות נוסח אירופה.

אילו הפכה העירייה את רחוב דיונגוף למרכז קניות ולמידרחוב נוסח אירופה, אילו באמת בקעה מוסיקה מבתי הקפה ומבוסטקים, אילו אפשר היה לערוך קניות בשקט ובשלווה, כל המשפחה ביחד, מבלי להיטרד על-ידי רעש המכוניות, אילו אפי שר היה לשתות קפה על המיזרכה ללא תוספת אבק ופיח, ייתכן שאז אכן היה הרעיון היפה של המידרחוב מצליח באמת.

מישפט

האסיר סידר את הקצין

האסיר נכה

והאשים קצין

בזיוף עדויות

השעה היתה שלוש וחצי לפנות-בוקר. שני כמרים נכנסו לכנסית הקבר הקדוש בעיר העתיקה בירושלים, כשהם מלווים בגבר שלישי, בצעדים מהירים הם ניגשו אל איזור הגולגולת שבכנסייה.

המבקרים נתקלו בדרם כבומר אחד, ואז שלפו שני הכמרים והמלווה שלהם אקדחים מתחת לגלימותיהם. הכומר פרנץ סיס קריצ'ר, שעבד בכנסיית הקבר, נתקף פחד, אך מייד התאושש וניסה להוציא את האקדח מירו של אחד הכמרים שניצבו מולו. הוא לא הספיק לעשות דבר, מהלומה הונחתה על ראשו, והוא צנח על מדרגות הגולגולת.

עובד אחר של הכנסייה, יוסף גריני, הצר ליה להימלט מידיהם של שלושת המבקרים המזוינים ורץ מהזעיק עזרה.

הכמרים האקדוחנים לא נבזו את זמנם בתפילות. הם מיהרו לגנוב לוח-כסף יקר קדוש לנוצרים, ניסו לגנוב גם רכוש אחר בעל ערך, ונמלטו מן הכנסייה.

האם זיוף הקצין? חודש אפריל 1973, ה' הפריצה לכנסית הקבר ב-29 במאי 73, ה' גישה פרקליטות מחוז ירושלים כתבי-אישום במית המישפט המחוזי, נגד האחים-התאור-מרת אלכסנדר ויהושע ויינגרטן, בני 27, מתלאביב, על ביצוע שוד מזויין בכנסייה. על האחים ויינגרטן לימדו סניגוריה עורכי-הדין משה רום וצבי סער. התביעה הביאה את העד מיספר אחד שלה, שמעון ביטון, השבוע עלה לדוכן, וסיפר:

"אני אסיר פולה, יושב בכלא 26 חודש באפריל 1973 הייתי בבית-המעצר בירושל-לים, את הנאשמים הנמצאים כאן אינני מכיר. לא ראיתי אותם אף פעם ולא נפגשתי איתם, כי הייתי במאסר. המפקח שמ' עזון טל ממשטרת ירושלים הקר את המיק-רה שלי. לא מסרתי לו שום הודעה בקשר לשוד בכנסיית הקבר.

יום לפני שלל הזמין אותי אליו, ברחתי מהמעצר בירושלים. למחרת עצרו אותי שוב, והביאו אותי למחלקת-החקירות. אז המפקח שמעון טל אמר לי: 'אם תעזור לי, אעזור לך. אני מבקש ממך לתת אוכל

לאנשים שנמצאים בתא 13. ואנחנו נקליט את השיחה בינינו'.
"הכנסת לא האוכל לתא 13. מפקד בית-המעצר, מר מרצ'י התחיל לצעוק: 'איך בחור שברח רק אתמול, מסתובב כך?' אמרתי לו שאני מכניס את האוכל בפקודת המפקח טל. אז אמר לי מפקד הכלא שאסור לי, כי זה לא היה כתוב ברשימות שלו (על המשימה שהטיל על האסיר ביטון).
עדיית-כתיבה הכחיש, "כעבור שלי-שתי-ריבועי שעה בא אלי המפקח טל, ואמר לי: 'למה לא הכנסת את האוכל? למה לא דוברת את הנאשמים שם? אנחנו יכולים לעזור לך, יש לך עכשיו תיק של בריחה'. אמרתי לו שלא איכפת לי, או הוא אמר לי: 'אין לך מה לדאוג. אני אספר לך את פרטי המיקרה, ואהה תגיד ששמעת את הפרטים האלה מהנאשמים שבתא, ואני מבטיח לך שהכל יהיה בסדר. אחה תשתח-ר'".

לדבריו, השיב ביטון למפקח כי איננו מוכן סתם להעליל על אנשים. הוא שאל את החוקר: "האם תוכל להבטיח את חיי בבית-הסוהר, אחרי שאני דברים כאלה?"
"כתבתי מיכתב אל מפקדי-המרחב של המישטרה", גילה ביטון, "ואל סגנו, וביי-קשתי שלא ישאירו אותי בירושלים. קיבלתי תשובה חיובית.
"לפני שהוסעתי במכונית האסירים, ממש לפני עלייתי, בא המפקח טל ואמר לי שהוא עוד יבוא לדבר איתי בכלא רמלה. הוא באמת בא, עם עוד איזה חוקר. הוא שאל אותי: 'שיניתי את דעתך בעניין אותם אנשים?' אמרתי: 'למה אשנה את דעתי?' אז הוא (טל) אמר לי: 'זה לא יועיל לך, יש לי הודאות ממך. עוד יזמינו אותך להעיד בבית-המישפט'".

הוסיף העד שמעון ביטון בבית-המישפט: "לא מסרתי כל עדות כזו, לא מסרתי לטל שום דבר בעניין השוד".
איש הפרקליטות ביקש להכריז על ביטון כעל עד עויין.

אחד מסניגוריהם של הנאשמים ויינגרטן, עורך-הדין משה רום, הודיע שאין לו כל התנגדות להכריז על העד כעד עויין.

פחד מפני ליניץ, על הסיוט שעבר

קלף אחד של התביעה. קודם לכן נעלם גם הקלף השני: הסניגוריה הטילה ספק בטענת המישטרה שיש זהות בין שמו של שנמצא בכנסייה ושמן שנמצא על נעלי הנאשמים.

בית-המישפט המחוזי בירושלים הוציא פסק-דין עוד באותו יום. "אנו מזכירים את הנאשמים בגלל אי-הבאת הוכחות לכיסוס אשמתם", קבעו שלושת השופטים.

רכי חיים

הרומנים הסוערים

של הגינקולוג

הוא התחתן פעם ברוסיה,

ענה לארץ, התחתן שוב

מבלי להתגרש, ושוב נשא

לאישה רופאת-ילדים בטכס

מכויים באודסה-החיות

הנוסעים מיהרו אל המטוס, שעמד ל-תמריא לאירופה תוך דקות ספורות. שני שוטרים ניגשו אליהם לפתע, הוציאו את אחד הנוסעים מהשורה, והודיעוהו שיש נגדו צו עיכוב יציאה מהארץ.

הגבר הציג את תעודותיו: רוסאי גינקולוג, ד"ר אלכסנדר זולטר מתלאביב, הנוסע להשתלמות מיקצועית בארצות-הברית.

הדוקטור בכה, התחנן, הסביר, הצהיר, וכימעט שהתעלף במאמץ לשכנע את ה-שוטרים שהכל סודר, באישורו של בית-המישפט העליון, רק לאחר שגילה כי המפקד 70 אלף לירות בבית-המישפט, בוטל הצו שעיכב את יציאתו לחו"ל.

השוטרים שמעו, אך לא תבינו כיצד יכול רופאי-נשים להסתגר עם נשים כך שאסילו לא ידע מי מהן הוציאה את הצו נגדו, ואז התברר שגם הגינקולוג וגם ה-שוטרים צדקו. בידו של ד"ר זולטר היה אישור על ביטול צו העיכוב מהארץ ש-הגוישה נגדו רופאת-הילדים ד"ר אידה אוסוביצקי, ואילו בידי השוטרים היה צו עיכוב שנתן לפי בקשתה של זורה זור-לוטר.

לבסוף נסע הרופא להשתלמות שלו, לא באותו מטוס, אלא רק לאחר שסודר העניין. בחודש שעבר חזר ד"ר זולטר לתלאביב באופן פתאומי.
אך במקום שתאחל לו "ברוך הבא", עשתה מישטרת ישראל דבר-מה אחר. הוא הוזמן לחקירה במחלק המוסר, כחשוד בביגמיה.

התונה מכויימת, ד"ר אלכסנדר זור-לוטר בן ה-49 נראה עדיין טוב. רק הקרחת שהשתלטה על פדחתו מגלה את גילו. כשהתחתן לראשונה היה זה בשנת 1947, עוד ברוסיה. הוא היה בן 24, רעייתו, ברכה זולטר, איבדה אותו כאשר הוא עלה לישראל, לפני 16 שנה. היא נשארה ברוסיה.

בישראל בנה זולטר לעצמו שם תוך תקופה קצרה. הנשים עמדו במילפאתו ב-תור, מבוקר עד ערב. הנשים מילאו את כל חייו, והוא שכח כי הוא עדיין נשוי. בשנת 1958 התחתן עם המורה זוהרה בזכור.

היה זה רומן סוער וזולטר ניהל אותו בנאמנות. לזוג נולדה בת. אחרי שבע שנים — הגיעו הגינקולוג ואשתו לטון דרכם משותפת. זולטר שילם מזונות ל-בתו, וגם סוכר-כסף לאשתו, וזורה, אך היא לא רצתה בגט.

שוב חופשי, שוב מוכן להרפתקאות חד-שות, התעופף זולטר כפרפר מאושר אל אהבות חדשות.

הוא יצא לבית-ההבראה שביציון כדי לחזק עצמו לקראת העתיד. שם הכיר את רופאת-הילדים ד"ר אידה אוסוביצקי. כך החל רומן מיספר שלושה של ד"ר זולטר-טר שובר-הלבבות. זה היה בשנת 1965.

בין הגינקולוג לרופאת-הילדים נקשרה אהבה מבט ראשון. הם עברו לגור יחד, והרופאה נכנסה להריון. חבל היה על הזמן, וד"ר אוסוביצקי החליטה להעמיד חו-פה, מה שבטוח. הרופא הסכים לרעיון, אך בתנאי אחד: הוא יראגן את המאורע ו-יביא את הרב, והיה חופשי, וסעודה ואור-חים, ופרחים וגישקות וכתובה.

החתונה התקיימה ב-18 ביוני '66 ברח' הרמון 10 בחיפה. מזל טוב! אכן נגולה

אשה-שזושה אוסוביצקי

חתונה ללא רב

מלבד ליבם של הורי הכלה, שני אנשים בעל ידעו את האמת: טכס החתונה היה מכויים.

הגינקולוג זולטר שיכנע מכר חיפאי שלו שיתפשט כרב ויחתן אותו עם ה-רופאה אוסוביצקי. אורחי החתונה אינם יודעים עד היום כי החתונה כוללה לא היתה אלא הצגה.

חמש שנים אחרי חתונה זו, התמה ד"ר אידה אוסוביצקי על תצאה שהוגש לבית-המישפט המחוזי בתלאביב. הצהירה הרופאה: "המשיב, ליד 1922, הינו רוסאי נשים מומחה, נשוי ואב לילדה מאשתו החוקית. המשיב נפרד מאשתו ובתו לפני כ-10 שנים, ומאו מתנהלים דיונים רבים ומסועפים בינו לבין אשתו בבית-הדין הרבני.

"בעוד המשיב שוהה מחוץ לביתו, נק-שרו יחסיהם בינינו (ב-1965) עברנו לחיות יחד וחיינו חיי-משפחה. עוד לפני שעברנו להיות יחד, ומאו ועד 1970, הב-טיח לי המשיב כי מייד לאחר שיתגרש מאשתו, ישאני לאשה. החל ממאי 1970 הלך המשיב והתרחק והתנכר לי, עבר לגור תחילה בדירה שרכש עבור אמו, ולאחר מכן החל, כפי הנראה, להתגורר עם אשה צעירה".

באמצעות עורכת-הדין חיה אזולאי, פנ-תה הרופאה אוסוביצקי אל בית-המישפט המחוזי בתלאביב, וביקשה להוציא צו עיכוב יציאה מהארץ נגד הגינקולוג ש-אותו ייצג עורך-הדין אהרון ברקאי.

בתצהיר הנגדי שהגיש סיפר הגינקולוג: "בחודש אפריל 1966 סיפרה לי המבקשת לראשונה על הריונה. נדהמתי לשמוע זאת, וגם ידעתי כי הריונה אינו ממני. תאריך היווצרות העובר היה מוקדם יותר להתחלת היחסים בינינו. מבחינה מסורתית לא האשמתי את המבקשת (ד"ר אוסוביצקי) בבגידה, מכיוון שלפני התחלת היחסים הגופניים בינינו לא היתה מוסלת עליה, לדעתי, התובה לשמור לי אמונים, ולכן המשכתי לבקרה". הקרב בין שני הנאהבים לשעבר היה אכזרי. לאחר שה-גינקולוג גילה בפני הרבנים-הדיינים כי טכס-החתונה שלו עם הרופאה בחיפה היה מכויים, חייבו בית-הדין הרבני האיזורי בתלאביב-יפה לשלם מזונות לבתה של הרופאה, בסך 400 לירות לחודש.

ד"ר זולטר נשם לרווחה, אך אז עלתה לארץ ברכה זולטר, אשת החוקית הרא-שונה, שאותה השאיר ברוסיה. תביעה מישפטית שהאשה הגישה נגדו בוטלה, אחרי שסוכמה ביניהם פשרה כספית.

אז התכונן הגינקולוג, לנסוע לחו"ל. הרופאה הגישה לבית-המישפט בקשה למתן צו עיכוב, גם "אשתו" השנייה הוציאה צו כזה, במקביל.

מה הביא את הגינקולוג חזרה לארץ? על שאלה זו יכולה, אולי, להשיב צעירה בשם אלינור, שלפי טענותיה של רופאת-הילדים בבית-המישפט, היא גושה הרומן (המשך בעמוד 26)

פרקליט רום

זכור מחוסר-הזכחות

עליו בבית-הסוהר, סיפר ביטון בבית-ה-מישפט המחוזי: "כשהגעתי לבית-הסוהר, אמרו עלי — הנה המלשין הזה שהעיד נגד אברהם לוי ונגד האחים ויינגרטן. פחדתי שהאסירים יעשו לי ליניץ, אז ביי-קשתי ששימו אותי בתא נפרד. בבית-הסוהר לא בודקום מה נכון או מה לא נכון, אלא רוקים כשימשהו מוכן למסור עדות נגד חבר למאסר. אינני נמנע מלהעיד נגד האחים ויינגרטן מתוך פחד. הנה, העדתי נגד אברהם לוי וחבריו בנס-יות דומות, כי הם נאמת מסרו לי את התובנות עשתה לי המישטרה. לי אפה שאני הולך מצביעים עלי: הנה המלשין, הנה המודיע".

עם תמוטטות עדותו של ביטון נעלם,